

en Pligt for os at minde om deres grundlovstridige Karakter. Jeg har spurgt om baade i Nar og i Fjor, hvad Meningen var med den Behandlingsmaade, som disse Lovforslag have faaet her i Tinget. Jeg har ikke faaet noget Svar fra den høitærede Krigsminister. Jeg har paa en vis Maade faaet Svar fra det ærede 3dje Medlem for 3dje Kres, et Svar, som jeg dog ikke rigtig kan sjonne er noget Svar, thi det var efter mit Skøn noget jelsmodsigende. Forst sagde det ærede Medlem, at Sagen skal fremmes, det var Meningen med dette høje Tings Behandling af disse Love, at Sagen skal fremmes, men Tinget maa jo have Lov til at tage den under Overvejelse. Det sidste kan jeg gerne sige ja til, selvfølgelig maa Tinget have Lov til at tage Sagen under Overvejelse, men Rendsgerningerne synes det mig, give mig Lov til at sige i Mod-sætning til det ærede Medlem, at det ikke er Meningen, at Sagen skal fremmes, da det dog er bitterligt, at vi Nar efter Nar sidde i Udvalget og bestille ikke det allerfjerne, røre ikke det ringeste ved disse Lovforslag, saa det er alt andet end at tage under Overvejelse og at arbejde paa, at Sagen fremmes. Men for øvrigt kom det ærede Medlem ogsaa til at modsige denne Betragtning, idet han nemlig talte noget om en Overenskomst. Ja, den var stiltiende, den var ikke saadan officiel, men det var en stiltiende Overenskomst mellem Flertallet i begge Ting, at man ikke ønskede denne Gendarmerilov over i det andet Ting. Jeg husker nu ikke det ærede Medlems Udtalelse i den Retning ordret, men jeg skal kun sige, at jeg sender ikke det allermindste til en saadan Overenskomst mellem Flertallet i begge Ting, om, at man ikke ønsker Gendarmeriloven over i det andet Ting o. s. v. Hele den Betragtning maade skal jeg lade ligge og ikke gaa videre ind paa den. — Derimod vil jeg gerne sige et Par Ord om den Deling, det ærede Medlem tillod sig af det gamle Benstre. Han talte om, at der var en vis Del, der var fornuftig, en anden Del var — ja, jeg ved ikke, hvad den anden Del var — men den fornuftige Del af Flertallet i det andet Ting hørte til den ikke-rafende Del. Hvem der hører til den rafende Del, var jo for Resten temmelig let at sjonne af det ærede Medlems Udtalelser. Han sagde ikke noget om det, men jeg fejler vist næppe, naar jeg gaar ud fra, at det er mig og mine Meningsfæller, vi høre efter det ærede Medlems Betragtning til den rafende Del. Jeg tror ikke, jeg tager fejl, i modsat Fald kan det ærede Medlem berigtige det. Det skal

ikke genere mig, at det ærede Medlem betegner mig og mine Meningsfæller saaledes, men hvis det skal kaldes at være rafende, dette, at staar paa Rettefs Grund, og i det hele taget protestere mod Uretten paa ethvert Sælt, saa maa det ærede Medlem gerne betegne mig og mine Venner paa den Maade, som han gør. Jeg tror nu, at vort Arbejde her i saa Henseende, vor Protest mod Uretten operalt, hvor man kan faa Veflighed dertil, er i alle Maader fornuftig, og den er ikke alene i alle Maader fornuftig, men er i strengeste Forstand vor Pligt, og jeg tror endvidere, at blot vi kunde komme dertil med Hingden, Folfetinget og Landstinget og alle Partier, at Loven stod som den faste Mur, der ikke maatte gennembrydes, saa vilde det komme til at staa vel til her i Landet. Det gør ikke noget, at de forskellige Meninger brydes her i Landet, naar vi blot have det til fælles: hertil og ikke videre, naar vi mødes paa Lovens faste Grund. Ere vi blot inde paa det, at vi ville fremad, ikke mod Loven, men med Loven, saa kommer det nok til at gaa vel i det hele taget.

Formanden: Det ærede 3dje Medlem for 3dje Kres (Rump) har Ordet for en kort Bemærkning.

Rump: Skønt den ærede Formand har udtalt en efter min Mening fuldstændig korrekt Opfattelse af Ordet „rafende“, som faldt mig ud af Munden, mener jeg dog, da det ærede Medlem kom ind derpaa, at maatte sige, at jeg er meget villig til at tage denne Bending „mere rafende“ tilbage og sige, hvad jeg mente dermed. Jeg mente: den mere lidenskabelige, den mere uforsønlige Del.

Ordføreren: Da vi for et Nar siden forhandlede den samme Sag, som vi have gjort hvert Nar i de senere Nar, tillod jeg mig at rette den Opfordring til Flertallet i dette høje Ting, at gøre sit yderste for, at vi snarest muligt kunde komme ud af disse ulukkkelige Forhold. Jeg rettede den Opfordring under Indtrykket af, at Stillingen i Rigsdagskresen var saaledes i Fjor, at der ligesom kunde skimtes en Mulighed for, at vi nu stode ved Begyndelsen af Enden. Naar vi nu for syvende Gang skulle til at tale om disse meget vjindlige Sager — jeg antager, at jeg udtrykker alles Mening ved at sige, at det er det pinligste af alt, hvad vi have at gøre med i vor Rigsdagsvirksomhed, at behandle disse Sager — saa forekommer det mig, at Udsigten i Nar til, at vi skulde være ved Begyndelsen af Enden